

ничната *das Lied* в поезията на Яворов, за да съзре същинския поет в поемата „Нощ“ и предрече бъдещото дилемизиране на това поетическо творчество, по подобен начин, за един миг, д-р Кръстев престава да се задълбочава в метафизичната загадка, в „силуета“ Яворов, в отсъствието на континуитет и успява да види тази поезия като процес на еволютивни натрупвания и в такъв смисъл – като проследима в своето развитие диалектическа реалия. Става дума за характеристиката на символите в поезията на Яворов: той ги определя като „далечна и многократна художествена абстракция“, освен това говори за наличие на „реални първооснови“ на Яворовата поетическа символика. Подобни определения карат да предполагаме, че навярно д-р Кръстев вижда късната Яворова символика като специфичен резултат, като следствие от ранната предметна поетика. Или – че е възможно д-р Кръстев да възприема символизма на Яворов като явление не толкова феноменално (както самият той е склонен да го постулира в своя текст), а като явление, притежаващо недостатъчно уяснен генезис, върху което би могло да се *етимологизира*, да се издирват евентуалните му корени. В този смисъл е редно да припомним и виждането на П. Рикъор за „живия“ символ като непременно потопен в „трайни констелации“ на живота⁴³. Оттук следва неправомерното може би твърдение, че вероятно д-р Кръстев е склонен да мисли Яворовата поетическа символика не като абстрактен и затова необясним естетически нанос отвън, т.е. не като насочване на поета към несвойствени „почерци“ и поради това като настъпило универсализиране на собствения художествен език. Всъщност, тръгнал от тезата на П. П. Славейков за демонстративното и твърде ярко пречупване на поетовия изказ от поемата „Нощ“ насетне, д-р Кръстев излага една апарадигматична теза: за означаването (символизирането) на ранната (банална) поетика у късния поет. Или – *безотносителността* на здрачния Яворов свят към външното би могла да се интерпретира и като *отношение*